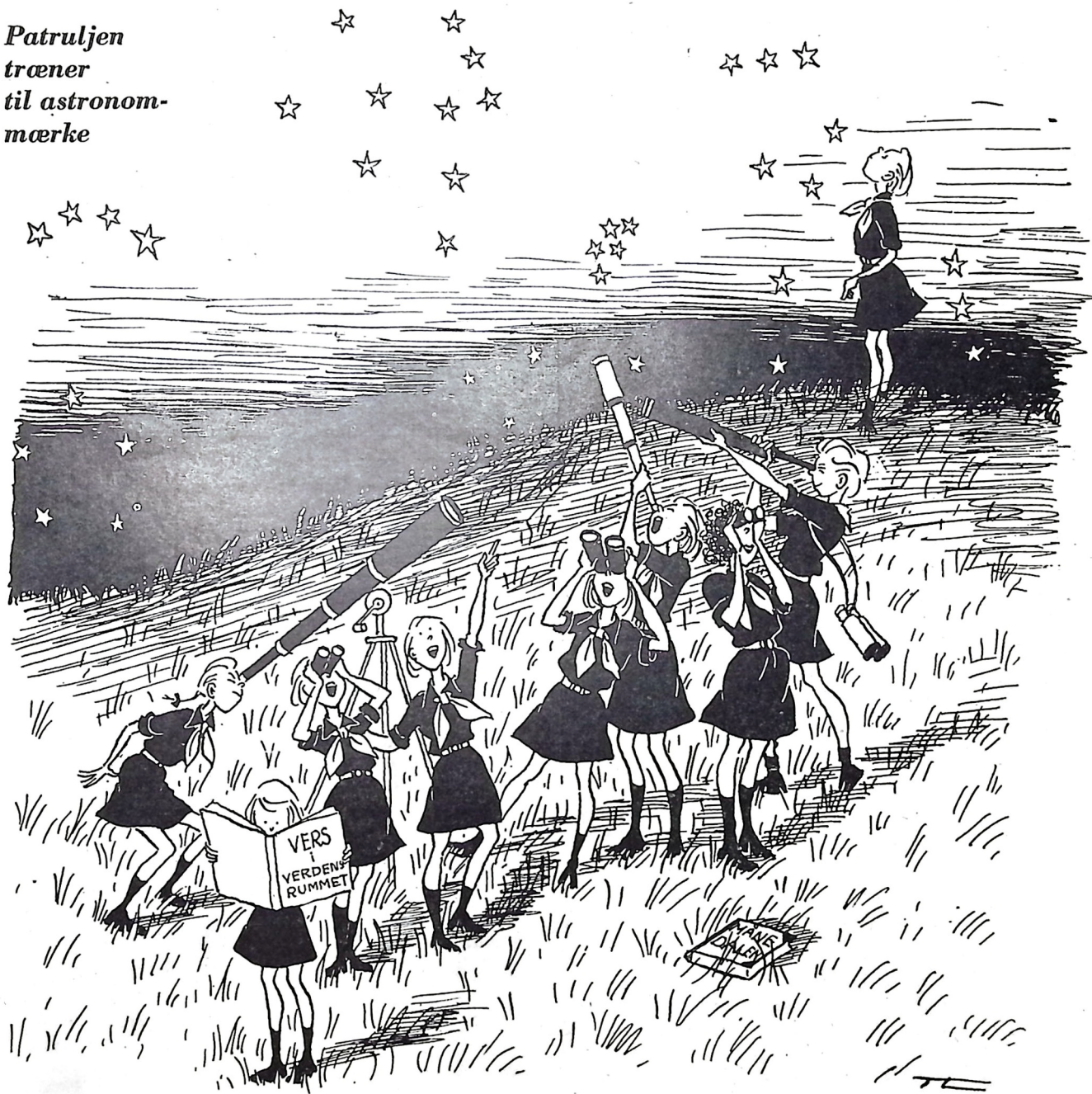

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

*Patruljen
træner
til astronom-
mærke*

NR. 8 * OKTOBER 1951 * 34. ÅRGANG

*Hvad driver i luften?
Nu ved jeg det: Duften
af væde på visnende løv.
Med velvære bade
sig blodvinens blade
i dråbernes dalende støv.*

*Nu segner en sommer,
og vinteren kommer,
javel, og jeg drager et suk,
et suk — hvorfor græde?
Der er jo den glæde,
at efterårsdagen er smuk.*

*En ny tid vil komme,
når vintren er omme,
når istid og ulutid er endt,
og sværdtid og sårtid —
da stråler en vårtil,
som verden end aldrig har kendt.*

*Til den jeg mig vier,
og nu, mens jeg bier
på våren, jeg bærer mig ad
som blodvinens blade:
Jeg lader mig bade
af støvregnens rislende bad.*

Marinus Borup

Kære spejdere!

Der er en ting, jeg har skrevet om så tidt, men som jeg vil blive ved at skrive om, så længe der er farvebånd på maskinen og en fornuftig tanke i mit hoved, og det er kammeratskabet! Det kammeratskab, der bærer over fortrædelighederne på skolen og arbejdspladsen, det kam-

meratskab, der gør patruljelivet til levende liv, og det det kammeratskab, der gør tilværelsen lettere.

Det er de allerfærreste mennesker givet at være fødte gode kammerater. Der er mennesker, for hvem det er en naturlig ting at dele ud til højre og venstre, og som altid er rede til at dække over andres små fejl og uheldigheder. Men de allerfleste af os må arbejde og arbejde hårdt med os selv og på os selv, for at vi kan sige om os selv, at vi er tålelige kammerater og medborgere.

Det er de småbitte ting, jeg taler om, ikke de gevaldige anstrengelser, den store torn, man kan tage en enkelt gang for en god ven. Det er først og fremmest det med at afholde sig fra småsladder. Heldigvis er menneskene ikke så onde, som deres plaprende tunger kunne få en til at tro, — for hvor siger vi allesammen mange små lidt giftige ting, som tager glæden fra andre! Man skulle tro, det var en let sag at gøre sig til vane at spørge sig selv: „Hvad gavner det, jeg nu siger?“ Men det viser sig at være noget af det sværeste. Man sladre bare lidt om et andet menneske, enten fordi man vil være interessant eller meget ofte, fordi man selv føler sig en lillebitte smule enten jaloux eller forudrettet af vedkommende. Man tænker slet ikke over det, og når rygtet, man satte i omløb en dag kommer tilbage til en, er det måske vokset sådan i dimensioner, at man slet ikke kender det fro igen, man såede.

Små børn råber jo skrækkelige ting til hinanden, undsiger hinanden, så man tænker sig, at nu kan de aldrig blive gode venner mere. Og en time efter er de igen slyngkammerater og har glemt det hele. Men jo ældre man bliver, des sværere bliver det at glemme. Den store skolepige kan gå med et nag i måneder, bare fordi en kammerat var flabet og uoverlagt og i arrigskab råbte noget, der gjorde ondt. For den voksne og ældre kan de mange små bitte bemærkninger hobe sig op og blive til en bitter, bitter kamp, der føles som en byrde, hun må bære med sig altid.

At blive til en god kammerat kræver derfor af os, at vi lærer at tie, at holde kæft. Det kræver af os, at vi ser efter de lyse og gode sider hos andre, at vi leder dem frem, der hvor de er sværest at finde. Og det kræver det ligeså vanskelige at overhøre, hvad man i et hidstigt øjeblik siger om os selv, — at vi kan sige: „Pyt med det!“ Det kræver, at vi ikke tror ringere om andre mennesker, end vi vil, at de skal tro om os.

Jeg har citeret det før, men det er godt sagt som Nis Petersen siger det:

Ah, barnlille,
det at ville
er at miste for at vinde.

Samuel

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

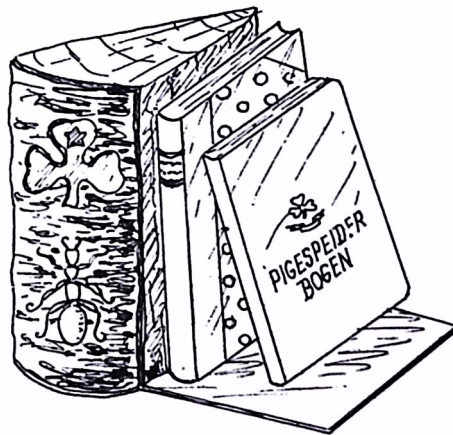
God - bedre - bedst...

Det er selvfølgelig altid lidt bittert at måtte erfare resultatet af, at man har svigtet sin overbevisning og de principper, man har været så glad for, men det er jo altid en trøst, når man ved det og ærligt erkender det, for så har man da mulighederne for at gøre mange ting bedre i fremtiden.

Det kom sig af, at Ingrid med slet dulgt forargelse meddelte, at hun havde opdaget i korpslejren, at hendes patrulje i hvert tilfælde ikke i alle henseender opfyldte kravene til II kl. prøven. Man var i førerpatruljen temmelig enige om, at det stod slet til rundt omkring, og at man ikke ville drømme om, at gå løs på en I kl. prøve på basis af de kundskaber eller rettere manglende kundskaber de $\frac{4}{5}$ af forsamlingen røbede. Lige frem begynde at tage det hele om igen ville jo være det samme, som at vise spejderne, at man havde snydt med prøverne. Men der var en anden mulighed, nemlig den, at man rundt om i patruljerne nu satte sig til at arbejde og lege med II kl. prøven, idet man hele tiden gik ud fra, at folk kunne det, de skulle. Der er jo som bekendt masser af knob, morse og iagttagelseslege, der kan laves uendelig mange opgaver og øvelser, hvor man bruger disse ting, så egentlig var det jo så ligetil. Patruljeføreren får rig lejlighed til at føle spejderne på tænderne, hvad kundskaber angår, at holde det ved lige, der virkelig er der, at genopfriske det næsten glemte, og så må man jo håbe, at den spejder der føler sig usikker for

ikke at sige blank vil skynde sig at oprette det forsømte, for det lille II kl. mærke hun bærer på armen, og som vi alle ved bl. a. symboliserer spejdersmilet skulle jo nødigt fortrække sig hånligt, fordi ejermændene gjorde det til skamme. Forøvrigt var vi rørende enige om, at de hånlige smil ikke skulle komme fra os, for det var os, der havde fejlen og bar hovedansvaret for miséren.

Det kunne næsten lyde som indledningen til en tilståelse af uhæderlige metoder. Både ja og nej, for os var de uden tvivl uhæderlige, fordi de var i strid med det, vi betragter som ret og rigtigt, men det skulle ikke undre mig, at der ude i det store korps ikke sad adskillige, for hvem denne fremgangsmåde var fuldstændig i sin orden, ganske simpelt fordi man ikke har tænkt på, at det kunne gøres anderledes.

Man siger, at ærlighed varer længst, og det gælder ikke mindst, når det drejer sig om at lære en II kl. prøve. Det er ingen sag at gennemjasse prøvestoffet på et par måneder, men en virkelig II kl. prøve tager i almindelighed et års tid. Da jeg ved nytårstide mønstrede min garde med henblik på den kommende storlejr havde jeg 7 II kl. spejdere — syv, mens 4 var godt på vej, jeg kunne altså regne med ca. 10 deltagere i lejren. Vi masede nu på af alle kræfter, resultatet var pr. 1. april, da tilmeldelserne skulle indsendes: 12. Vi snakkede alvorligt om det, det var jo helt til grin, en trop på 50 stiller 12 spejdere til korpslejr, det var vel heller ikke meningen, at korpsets kæmpelejr skulle bestå af en større samling af småudpluk fra landets forskellige troppe. Resultatet blev en række træningssøndage og aftener, hvor man sled som små vilde og følte sig komplet fladtrykte bagefter, disse efterfulgtes af en lige så lang og anstrengende række overhøringsmøder, der kulminerede i alle tiders koldeste pinselejr. I juni havde man dog den tungeste ende tilbage, nemlig dem, der stadig ikke kunne binde to enkelte halvstik eller ringe efter en brandsprøjte. I stedet for at tage ud i det rare solskin om søndagen samledes man i tropslokalet eller i bedste fald i en eller anden have, delte folket ud i korpsets historie, iagttagelsesgang, samarit o. s. v., og så gik det løs. Af og til kom den lille blå bog frem og fik et kryds, men til andre tider blegnede man over at høre, hvordan vort gamle korps og dets prominente personer ændrede skikkelse og navn, hvordan man kunne risikere at blive behandlet, hvis man tilfældig var syg og tilskadekommen og meget, meget forfærdeligt.

Aften efter aften, søndag efter søndag gik med disse rædselsfulde overhøringer, og der var stadig nogen, der ikke kunne signalere. Spejderne blev nervøse, og førerne trætte, så trætte, at man var lige ved at begå mord, da Blondie fortalte, at det var Kronborg, der lå på Slotsholmen ved siden af Børsen. Man lod spejdere trave af sted med en pakket rygsæk hen ad gaden 1 km, og tilbage igen, sy tryklåse i en lille fedtet klud og mange andre forfærdeligheder, der ikke har nogen værdi og ikke giver anden glæde, end den, at det på et tidspunkt er overstået. Når en spejder skulle tilbagelægge et stykke vej i spejdergangart, stod man med bævende hjerte og ventede på, at hun

skulle komme inden de berømte 16 min. var gået, kom hun for sent, betød det, at hun skulle spille endnu 16 min. på det foretagende. Når en spejder endelig havde fået ild i de stakkels spåner, hun havde brugt timer og adskillige æsker tændstikker om ikke at få til at brænde, kunne man hulke højt, når det for tyvende gang gik ud, for nu var dagen snart gået, tændstikkerne snart brugt op, og det sagde en, at man altså skulle jage ud næste søndag igen, og da havde man jo lovet en eller anden lille klovn, at høre hende; Baden-Powell for 14. gang. — Ja, det var strenge tider.

Hensigten var, at så mange som muligt skulle have lejlighed til at deltage i lejren på Rohden, og resultatet blev 43, så kan man jo altså diskutere, om man handlede ret. Vi har i hvert tilfælde lært meget af dette, og glæder os til at arbejde på normal vis med en klar forståelse af, at prøvetræning kun er et af de mange led i spejderarbejdet, at det hele ikke er noget værd, hvis det bare bliver tørt og trist stof, for i virkeligheden er det jo levende ting, gode ting, som skal læres ved, at man prøver dem i det praktiske liv, spændende leg og sport, som man først efter lang tids træning er helt fortrolig med, men så til gengæld giver det en glæde og stolthed, når man virkelig føler, at man behersker det og forstår dets betydning fuldt ud.

Nu kan I jo forsøge, om I ikke når samme resultat, når I prøver i jeres patrulje. Kat.

Den nordiske tegnekonkurrence

I maj bladet udskreves en konkurrence om den bedste tegning, der skulle være illustration til en norsk beretning.

De bedste tegninger fra vort korps er sendt af

Ady v. Holck, Strandboulevarden 105, København, der har modtaget „Her kommer pigespejderne“ i præmie.

Adys tegninger går nu til videre bedømmelse, idet de skal konkurrere med de indsendte tegninger fra de andre nordiske korps. Men vi må bede Ady om lidt tålmodighed.

Den bedste tegning vil komme i bladet sammen med vinderens navn.

Red.

*** POSTBOX ***

Så begynder vi på det nye postboxår.

Har du svaret på det sidste brev, du fik?

Og alle I, der fik ny pennevenner i korpslejren, holder I nu korrespondancen ved lige, eller er interessen allerede ved at ebbe ud?

De, der sendte mig ønsker i sommerferien, får dem opfyldt i nærmeste tid.

Hvem har lyst til at korrespondere med tyske spejdere?

Jeg har stadig australske adresser og enkelte fra Canada.

Og nu er forbindelsen med Island i orden; dertil kan skrives på dansk.

Endelig ønsker en 13-årig pigespejder fra Samsø en indenlandsk forbindelse.

Fromse

* SPEJDERNYT *

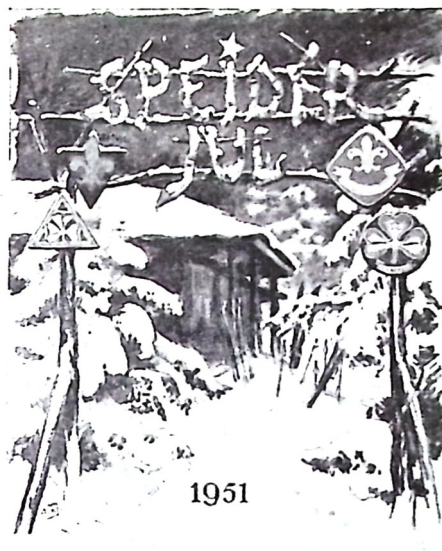
Paa Spejderskolen begyndte det nye skoleår den 1. september med 34 elever.

Hvis du er en af dem, der spekulerer på at komme på Spejderskolen til næste år, kan vi fortælle dig, at der allerede er indmeldt flere elever til næste skoleår.

I Silkeborg har der under ledelse af fru Ellen Dahlerup igen i sommer været afholdt en meget vellykket lejr for kløverspejdere.

Der er på foranledning af dronningen afholdt et vellykket grøn-blåt førermøde den 29.-30. september. Af pladshensyn måtte adgangen desværre begrænses til 2 førere fra hver division.

På dette møde var der premiere på korpslejrfilmen fra Rohden. Filmen vil i løbet af den allernærmeste fremtid være klar til udlejning, og I kan glæde jer til at få den at se, for det er blevet en både god og smuk film fra vor store lejr.

SALG AF „SPEJDER JUL“

I bladpakken med „Pigespejderne“s oktober-nummer er indlagt bestillingsblanket til „Spejder Jul“.

Prisen pr. hæfte er i år kr. 1,50, men ved bestilling af 10 hæfter eller derover får troppene dem for kr. 1,05, og der bliver således en fortjeneste på 45 øre pr. stk. Denne ekstrasfortjeneste er der sikkert mange slunkne tropskasser, der har god brug for i år.

Det er klogt at sende bestillingssedlen hurtigt ind. Sidste år var der mange troppe, der kom for sent.

I lighed med tidligere år bliver der udsat præmier til den trop, patrulje og spejder, der sælger flest hæfter.

„Spejder Jul“ bestilles på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

„Spejder Jul“ 1951 indeholder:

Forsidetegning af Axel Mathiesen.

Billedreportage fra Jamboreen i Østrig og fra de to korpslejre.

Helsidetegning af Thora Lund.

Et spejderspil, „Sporjagten“, af P. Tolderlund Hansen.

En rejsebeskrivelse i tekst og tegninger af

Kirsten Dragsted.

Fem forskellige historier med så spændende titler som

„Det gule træ“, „Knallerten“, „Broen“, „På strandvagt“ og „Vi gør opmærksom på“.

En hel side med spejdervittigheder.

Bagsidetegning af Aage Gotved.

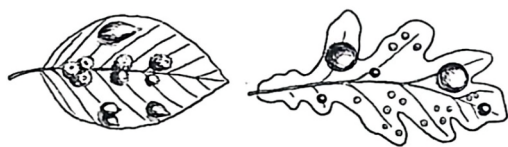

Gerda Bistrup — Spejderskoletroppen

Naturen i oktober

Efterår, løvfaldstid — vinden hvirvler kaskader af brunt, gult og rødt i vejret; I synes måske, det er en skam, træerne mister deres pragt, det må I ikke mene, det er nødvendigt, ellers ville træerne have en alt for stor fordampningsoverflade og rodhårene ville slet ikke være i stand til at suge så megen væde af den frosne jord, på den måde ville træerne sygne hen.

Når bladene løsnes, sker det meget let ved, at der i forvejen er dannet et løsningslag, hvor bladstilkens briste, samt en sårkork ind mod grenen, så såret er altså allerede lukket, når bladet falder; prøv at undersøge en hestekastaniegren, der vil I tydelig kunne se, at der har været dannet sårkork, I kan se, alt i naturen er såre betænksomt.

I skulle forresten prøve at finde blade med miner og galler.

Minerlarven gnaver sig ind mellem bladets 2 hudlag og gnaver det grønne bladvæv bort, de ses derfor som lyse streger og pletter, mest almindelig på Kaprifolie og Bøg.

Galler findes i mange arter, som f. eks.

Galthvepsen, der ses hyppigst på Eg, som store galælber. Galler er en slags svulster, der dannes ved, at bladvævet udvikler sig særlig stærkt omkring larven, du kan selv prøve at skære hul på en.

På roser findes den som *rosengaller*, de er rødlige og lådne.

På pilebladene ses ofte galler, her er de dog frembragt af bladlus.

På bøgeblade ses endvidere de mindre, spidse galler frembragt af *galmyggen*.

På el og lind ses *punggaller* frembragt af *gal-mider*.

Endelig er der de mærkelige kogleagtige dannelser på gran, disse er også frembragt af bladlus, og kaldes *ananasgaller*.

Prøv en efterårsdag om du på en af dine træture kan finde disse.

Vi, som kom til Salzburg -

„Hvor var vi heldige!“ Dette udbrud lød mange gange i tiden 1.—14. august, da Fromse plus 8 piger var i Salzburg. Det var, ligesom alt lagde sig til rette for os, og de 14 dage blev et stort stort eventyr. Hvad vi oplevede, kan ikke beskrives i få ord; men altid var det Fromse, der med sin store energi og sit gode humor førte an, enten det gjaldt Jamboreebesøg, bjergbestigninger eller festspil. Og Fromse var utrættelig.

Vi 8 er Fromse meget taknemmelig, og når vi nu i dagligdagen trækker oplevelserne frem af eventyrposen, tænker vi sikkert alle:

„Hvor var vi heldige!“

Kirsten Bak

Tal fra Jamboreen - „bag kulisserne“.

Her skal ikke fortælles om Jamboreens skønne beliggenhed, men derimod lidt tal, de er altid gode at få forstand af.

Der deltog ca. 17.000 spejdere fra 40 forskellige nationer fordelt i 4000 telte på en flade af 300.000 m². Lejren var udsmykket med tårne og broer, det bruger østrigske spejdere at udsmykke deres lejre med, dertil kom så efterhånden alt det særprægede, som hver nation smykkede sin lejrafdeling med, det er umuligt at fortælle her, det skal ses. Der blev hertil brugt 500.000 løbende meter træ, og 2500 kubikmeter til „komfurer“. Det kostede 600.000 sh. til sanitære anlæg og vandledning. 1 kr. er ca. 3 sh.

Det vanskeligste spørgsmål, hvorledes alle disse tusinde skulle blive transporteret til og fra lejren. Der eksisterer en smalsporet, forhistorisk jernbane, der kører fra Salzburg til Bad Ischl, men når man kender vore små privatbaner på sidebanerne, og denne var et nummer værre, så er alt sagt, derfor tog man fat på at udbygge vejene og gøre dem bredere, så trafikken kunne ske med autobusser, dette vejarbejde kostede 150.000 sh.

125 indere lod forespørge, om der kunne skaffes dem telte, da det var for dyrt at sende deres egne den lange vej. U. S. A. forespurgte, om de kunne få Frigidaire-køleanlæg til deres mad, det kunne de ikke, men de fik hver dag is. Cook i London bestilte hos et østrigsk spejdersfirma 5 jernbanevogne til de 3400 engelske spejders bagage. De engelske spejdere selv kom pr. fly, dog ved jeg af egen erfaring, at 45 kom med bus, for vor herbergsmutter fik en aften besked på at servere middagsmad kl. 23,30 til disse; hun kom i seng kl. 3, og næste morgen stod hun smilende og serverede kaffe. Ja, livet i herberget, hvor vi 9 var i 12 dage, er en hel anden historie.

Fromse

2. ABSALON TROPS FINLANDSTUR

5000
eventyrlige km
på 17 dage

Vil du med til Finland i sommeren 1951? Sådan blev jeg spurgt allerede i maj 1950. Og nu skal I høre om en eventyrtur, men først må jeg vist give en lidt nærmere forklaring.

2. Absalon trop har nu i 3 år haft samarbejde med en KFUM-spejdertrop på Østersøgades Gymnasium og tropsførereren, der er lærer, havde tænkt sig at lave en tur til Finland, og nu blev vi tilbudt at deltage.

Turen blev planlagt og budgetteret til 240 kr. Og nu gik vi i gang med at lære folkedanse, vi hørte om Finland, om befolkningen og Finlands store mænd og kvinder, sang („Vort land“ — på finsk) og lærte finsk; ordlisten tog vi dog med for en sikkerheds skyld. Desuden blev der krævet, at man var II. kl.-spejder, kunne gå mindst 25 km og 15 km med oppakning, samt have taget verdenskundskab for såvel Sverige som Finland. På denne måde blev det kun virkelig dygtige og udholdende spejdere, der kunne deltage.

Imidlertid kom rejsekatten og forhøjelse på „Svenska järnvägen“, men turen kom ved store anstrengelser kun på 275 kr.

Lørdag den 14. juli startede 18 piger fra 2. Absalon og 57 drenge fra Ø. G.-troppene på den store eventyrtur — 5000 km. Med musik i spidsen marcherede vi gennem byen — en festlig optakt — til Sverigesbåden fulgt af forældre og søskende. I første omgang skulle vi til Stockholm, hvortil vi ankom søndag morgen. Efter at have anbragt bagagen på skolen, hvor vi skulle bo, gik vi ud for at se Stadshuset, Slottet, Storkyrkan og Ridarholmskyrkan. Nogle af Stockholms mest imponerende bygninger. Godt trætte tog vi „hissen“ op i Katharinahissen, hvorfra man har en mægtig udsigt over hele Stockholm og omegn. Eftermiddagen derimod tilbragte de fleste af os vist med at sove; i toget havde vi ganske vist været i poserne, men ... Nå, kl. 18 stillede samtlige piger på en nærmere aftalt restauration, hvor troppen bød på middag for nogle af de penge, vi havde tjent ved vinterens Finlandsfest.

På march gennem Abo

Om aftenen var pigerne ude at sejle under nogle af Stockholms mange broer.

Kl. 17 næste dag gik turen videre med toget nordpå. Lidt efter lidt skiftede landskabet: Søer, store elve, skove; helt forskellig fra det danske landskab. Tirsdag kl. 13 nåede vi Haparanda, den svenske grænseby. Så kom vi over i et finsk tog og kørte til den finske grænseby Tonio, hvor vi blev sluppet løs en times tid. Tænk dig heroppe blomstrede syrenerne! Vi vovede os ind til købmanden for at prøve vort finske til stor morskab for begge parter. Turen gik videre til Kemi, hvor vi blev modtaget af pigespejdere og foreningen „Norden“, som inviterede os til the på rådhuset, en skyskraber. Alle blev læsset i en bus, og så kørte vi ud til vor første finske lejrplads, som lå i en stor gran-skov lige ud til en lille elv. Desværre regnede det, så tanken om lejrbrøl måtte opgives. Onsdag morgen startede vi for at se en stor fabrik, hvor de lavede papir, træsprit og træolier. Kemi er en by præget af fabrikkerne. Først nu véd jeg, hvordan træ lugter. Det siges, at man kan vænne sig til det på 3 måneder. Selv om solen strålede, var det absolut ikke varmt helt heroppe. Efter middag var vi til blomsternedlæggelse ved krigergravene, og senere dansede vi folkedans, og orkestret underholdt på pladsen foran rådhuset. Nu gik turen til Rovaniemi, hvor vi også blev modtaget af spejdere og foreningen „Norden“, som stillede en lastbil til rådighed for vor bagage. Her skulle vi ligge lige ned til Kemielv, hvor tømmere glad forbi dag

og nat. I strålende solskin holdt vi privat lejrbaal kl. 10 om aftenen. Vi fotograferede kl. 12 om natten. Næste dag skulle vi trave de 11 km til Polarkredsen. Det regnede, men man er vel spejder. Først gik vi gennem Ravanemi. En typisk nybyggerby. Store amerikansk prægede huse og lave træbygninger, ind imellem skorstene, der minder os om, at denne by har været jævnet fuldstændig med jorden. Når man i denne by ser en bil er det et mægtigt dol-largrin.

Om aftenen har vi lejrbaal, hvortil byens befolkning er indbudt. Efter lejrbaalet overrækker tropsrådet 4 dolke og en lappetaske, som skal overrækkes turens bedste spejdere; desuden 2 store æsker chokolade. Og så vil førerne blive hentet kl. 21½, fortæller de, i en bil og kørt til kaffe på det nye hotel.

Næste morgen kl. 3 brydes lejren (bagagen køres), og vi begiver os til toget, som skal bringe os over Kemi, Oula, Kontiomäki til Kuopio, som vi når kl. 22,35. På stationen modtages vi af spejdere, forældre og foreningen „Norden“. På opfordring marcherer vi med fuld musik gennem byen til KFUM. Alle pigerne bliver privat indkvarteret. Hvordan skal vi dog klare os? De hjem vi kom til var finsktalende. Der, hvor jeg var havde den store pige (15 år) lært engelsk 1 år og den lille (12 år) kunne et par svenske glosor, moderen kun finsk. Hvor vi morede os! Alt foregik på svensk, engelsk, tysk, finsk, dansk samt med arme og ben. Værst var det, da vi ville gøre dem begribeligt, at vi syntes det var synd, at de skulle vaske sengetøj for 1 nat. Jeg var ved at opgive det og krybe i den indbydende seng med de røde vattæpper og hvide lagner. Det var fristende, men det lykkedes, og glad var moderen. Næst morgen fik vi kaffe på sengen, og kl. 9 var der gudstjeneste i kirken (på svensk) til ære for os. Bagefter blev vi og vore værter læsset i store rutebiler, og så kørte vi rundt for at se Kuopio og omegn samt bestige Puipo-bakken, hvorfra vi havde den dejligste udsigt over de 1000 søers land. Også en papirfabrik og Mannerheim-fondens børnehjem så vi. Efter en march gennem byen var vi byens gæster ved en rigtig finsk lunch; bl. a. fik vi noget, der hed Savolax (nærmest rugbrød med indbagt fisk og flæsk). Kl. 14 var besøget i denne dejlige, gæstfri by desværre forbi, og vi sejlede ind og ud imellem små øer mod Savonlinna, som vi skulle nå 2½. Heldigvis kunne vi blive om bord og sove. Søndag morgen startede vi ud at se fæstningen Olofsborg, som i 1475 blev grundlagt af danskeren Erik Axelsson Tott. En herlig gammel eventyrborg med tykke mure, og så lå den på en lille ø. Kl. 13 blev vi hentet af 2 store busser, og nu skulle vi ud at køre ca. 200 km. Vejen gik over Punkuharpi, en 7 km lang ås, med den dejligste udsigt over søer; lige hvad vi forstår ved Finland. Vi kørte gennem mægtige skove, forbi små gårde og marker med hø i stakke, nye byer til Smatra. Vandfaldet, Europas største, var der ikke meget af, men det forstod vi bedre, da vi så kraftstationen. Man-

dag formiddag gik med at studere folkelivet, og kl. 13 gik toget til Helsingfors; vi måtte være glade, bare vi kom med toget. Nogle stod på trinbrættet, andre på de åbne overgange mellem vognene. Godt at vore forældre ikke så det. I Helsingfors sørgede „Norden“ for, at vi blev anbragt på en stor skole. Tirsdag morgen startede vi ud at studere byen; den hvide by, som den kaldes på grund af alle de hvide bygninger. Vi var på torvet, hvor de solgte alt mellem himmel og jord. Vi var i Rigsdagshuset. Om eftermiddagen var vi på stadion, hvor Olympiaden næste år skal foregå. Vi blev læsset i store biler og kørte rundt for at se byen og kørte til sidst ca. 10 km uden for byen til KFUM's sommerhjem, hvor vi slog lejr, lige ned til en af de 1000 søer. Først var vi i finsk badstue med påfølgende bad i søen. Herligt. Om aftenen havde vi lejrbaal, hvortil folk fra Tammerfors kom. Det var den skønneste sommeraften, man kan tænke sig, blik stille. Efter lejrbaalet sang en lille finnedreng; aldrig har jeg hørt en dreng synge så pragtfuldt. Nogle af de store lånte en robåd, og lydløst roede vi over til en lille ø. Straks man gik i land, blev man grebet af stemningen. Vi satte os ned og bare nød stilheden. Når jeg tænker på Finland, er det altid denne aften først, der dukker frem af minderne.

Fredag morgen hentede busserne os tilbage til Tampere, hvor vi tog toget til Åbo. På vej til Tampere havde vi modt en handelsrejsende. Han ventede på os i Tampere, ligesom han havde fået reserveret en vogn til os. Et teltunderlag, vi havde glemt i Lapeenranta, havde han også skaffet. Da vi ikke havde nogen til at vise os Åbo, ville han tage med os. Først var vi ude at se slottet 3 km fra stationen, så skulle vi 4 km tilbage til domkirken. Det var 36 gr. C, og sådan, som vi var blevet forkælet, var vi helt ude af vane med at gå. Vi erobrede en hel sporvogn. Også et med længsel imødeset skærgårdsbad nåede vi; stor var skuffelsen, da det viste sig at være mudderbad.

Ved polarcirklen

Vor handelsrejsende havde sørget for en lastbil til bagagen, og vi marcherede de 3-4 km ned til båden. Og så sejlede vi ud i skærgården med kursen mod Stockholm.

Lordag morgen var det drønende varmt. På kajen blev vi modtaget af 3 svenske spejdere, og så marcherede vi med fuld oppakning og musik ud til en skole, hvor vi startede med at holde en hårdt tiltrængt personlig storvask. I 14 dage havde vi rejst og rejst. Nu gik det ellers i en fart med at nå at købe ind og (spise bananer), inden forretningerne lukkede kl. 15, og så tog vi til Drottningholm, hvis gamle hofteater vi så.

Søndag morgen stillede vi med badetøj; vi skulle ud at se Rigsidretsforbundets Idrætsinstitut på Lidingø. Vi blev modtaget med et mægtigt foder, for uden mad og drikke.

Og så måtte vi frit bevæge os rundt og bese alle herlighederne for til sidst at ende i svømmebassinet. Om eftermiddagen tog vi til „Skansen“, hvad der svarer til Zoologisk Have og Frilandsmuseet. Aftenen var friaften. Nogle pakkede, nogle ville tidligt i seng, andre var ude at drikke the, men kl. 22 var alle samlet til en lille højtidelighed.

Mandag morgen gik turen tilbage til København, hvor vore forældre ventede os. Det var en glad flok, mættede af indtryk fra en herlig tur, gennem et land, som vi aldrig vil glemme og med en befolkning, der ikke vidste alt det gode de skulle gøre for os, der denne aften sagde tak for turen til drengenes fører, C. C. Struwe.

* * *

NU SKAL I UD AT TRAVE

Seniorspejdere...

Come out, come out, come out
come out a bundle and stick are all
you need to carry along along,
if your heart can carry a kindly thought
your lips can carry a song.

Frisk luft er godt, naturen er stor og vidunderlig og altid ny, og den har altid noget at gi' til os alle, når og hvor vi går ud for at tage imod; og den, der er lænket til skolebordet, kontorstolen eller disken ugen igennem, hun vil føle det som en særlig vederkvælgelse at ryste gædestøvet af sig og gå ud — —

vi vil vandre, vi vil trave
vi vil ud, hvor skoven gror.
Kan man nøjes med en have
og et lysthus og et bord??

Nej, vi kan ikke, for vi vil gerne opleve naturen.

Kviksølvet er nu dalet nogle grader, regnen slår mod ruden, og blæsten kan være hård at stride sig frem imod, *men gå ud alligevel!* Jeg tror altid, man vil føle velvære og være glad for at have taget sig sammen til at komme afsted, blot man er klædt rigtigt på; med en ordentlig regnfrakke og et par gummistøvler kan man gå gennem meget vand. Og man skal netop *gå*; cykleturerne hører foråret og sommeren til, efteråret er vandreturens tid, og bare det at trave sammen og synge sammen, det er såmænd program nok for turen, men man kan også foretage sig mange ting på en efterårstur, og jeg skal nævne nogle eksempler for dem, der har brug for det.

Hvis det er tørt og hæderligt vejr den dag, I skal afsted, så tag en dåse Nes-café og et par krus i tasken. Jeres købmand sælger nogle ganske storartede fiskeboller, dem skulle I købe en dåse af, ikke for fiskebollernes skyld, men konservesdåsen er af aluminium, og den er et fortrinligt lille hike-kogekar med en kontorklemme i. Prøv af finde charmen ved at lave frokostkaffen på et lille bål på et kønt og hyggeligt sted — — jeg siger bare: prøv det!

Wood-craft lægges ofte ind i terrænleg for spejderne, men på den måde skal seniorerne ikke drive wood-craft — I skal bare gå væk fra alfarvej og have alle sanser vågne, så kommer resten af sig selv. I skal færdes stille og roligt og undgå at råbe, I skal kunne stå som en stenstotte i det sekund, der er noget at se, det er de pludselige bevægelser, der skræmmer dyrene, og I skal være klædt varmt på. I kan studere trækfuglene, der er ved at drage mod syd, I kan gå på svampejagt — skovene vrimer jo nu, der er noget at lære og noget at glædes ved. Prøv at

undersøge et stykke mosejord, find fuglefjer og bestem dem, find dyrebehandlet materiale, tegn skitser af træernes silhouet og meget meget mere. A propos, det at tegne skitser er en herlig beskæftigelse for voksne mennesker, der har lidt blik for de konne linier i landskabet, et solbelyst hjørne af det gamle hus, et par buske bag stengærdet, en smuk trappe el. lign. Tag en dag en skitsebog med, og led efter et godt motiv og prøv så. Kender I ikke Mads Nielsen ord, at: „ingen glæde er så sund, som glæden ved at skabe“.

En ganske storartet beskæftigelse på en efterårstur, billedsporing, som jeg har lært i SFS, tager skitsetegningen i brug. Seniorgruppen deler sig i 2 hold, det ene går gennem terrænet et stykke foran det andet, og de lægger spor ved at tegne skitser til efterfølgerne. F. eks. sporingen begynder ved den grønne gavl, her finder 1. hold et motiv for næste „stoppested“, lad os sige det gamle træ derhenne ca. 100 m væk, der hælder ud over åen; de tegner med farvekridt en skitse af træet og sætter en lille pil, der peger f. eks. lige ved foden af træet, og så lægger de skitsen ved den grønne gavl. De går videre til træet ved åen, tegner et nyt motiv og lægger denne skitse lige hvor pilen viste ved foden af træet o. s. v. Det andet hold følger efter; når de finder en skitse, leder de efter det tegnede motiv fra deres ståplads, går hen til stedet, og på den måde bliver de ledet gennem terrænet. Prøv det!

Jeg kan ikke slutte disse linier uden at sige: kort og kompas, for orientering er vel nok den bedst egnede beskæftigelse på efterårsturene, men det er et helt kapitel for sig og kræver særlig omtale. Der har været skrevet om det i tidligere blade, f. eks. „Pigespejderen“ juni 1950 (hvor kortskitsen desværre er formindsket til ubrugelighed), og der foreligger en righoldig litteratur både på dansk og svensk. Prøv det.

Og så ønsker jeg alle seniorer en rigtig god udendørs sæson, inden sneen kommer.

Løyer

★ ★ ★ ★ BØGER ★ ★ ★ ★

„VIRA“

Inger Bentzon: Vira. 5,00 hft., 7,50 indb. papir. Gyldendal.

„Vira“ hedder en roman for unge piger af Inger Bentzon. Den får læseren til at spørge, om der overhovedet findes tilfældigheder? I så fald var det et lykkeligt træf, der en dag fik en lærerinde til at lægge mærke til, at en ellers kvik lille pige var blevet mindre vågen, mindre lykkelig. Læreren greb ind — det gik så let — og et livslob forandrede i heldig retning: Vira rev sig løs fra alt det faretruende i Ansgarstrædets usunde atmosfære.

Bogen om Vira beskæftiger sig i lige høj grad med livets skygge- og lyssider, den er god læsning for store piger — og deres mødre.

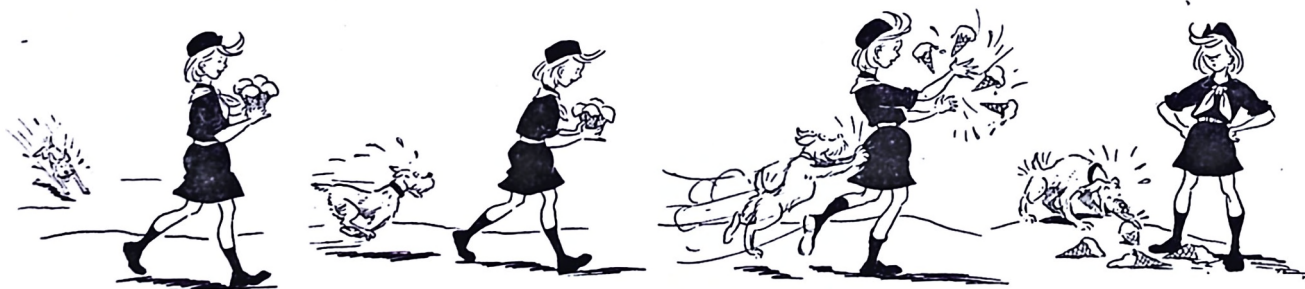
★ ★ ★

„FEST PÅ EN HVERDAG“

Evi Bogenæs: Fest på en hverdag. 5,00 hft., 7,50 indb. papir. Gyldendal. Oversat af Ellen Kirk.

Evi Bogenæs, den populære norske forfatterinde for unge piger, er efterhånden blevet kendt over hele Norden. Hun har især vundet sine mange læsere i kraft af det humor og livsmod, der udstråler fra hendes personer, de er sunde, naturlige mennesker. „Fest på en hverdag“, den sidst oversatte roman, handler om Hanne, Mona og Siri, der bor sammen med deres mor i Oslo. De morer sig dejligt sammen med jævnaldrende kammerater, men har også lært livets alvor at kende. Først og fremmest venter de dog på, at der skal ske noget, og dette uventede udebliver naturligvis heller ikke.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Selvanmeldelse

„Her kommer pigespejderne —“ III og formentlig sidste bog om Akelapatruljen.

Vi sidder og snakker om det, Trille og jeg, en solvarm juleftermiddag (jo, der var enkelte sådanne) om, hvem vi skal hede om at anmelde bogen: „Her kommer pigespejderne —“.

Vi plejer at bede spejderchefen om det. Men det er for flovt. Det er i det hele taget for flovt at bede nogen om noget skriftligt midt om sommeren, midt i ferietiden og lige oven på en lejr, hvor alle er lufttrættede, udsøvede og har hovedet fuldt af andre ting. (Ganske bortset fra det alment flove i at bebyrde nogen mennesker i hele verden med at læse noget, man selv har skrevet.)

For ikke at ulejlige noget menneske vil jeg derfor påtage mig opgaven selv.

Jeg vil begynde ved det saglige. Der er altså kommet en tredje bog hos Gyldendahl om Akelapatruljen, tegningerne er af Trille, teksten er af mig. Den har et andet format end de to forrige, idet den er glat og blank og hverken indbundet eller uindbundet — jeg har glemt hvad det tekniske hedder, og det er ligegyldigt, for I ville ikke vide, hvad det ord betød — den er som kriminalromanerne, I ved, rar at have i hånden, handy, og lige til at stikke i en lidt stor lomme. Udenpå ser man den glade patrulje. Trille rynker på næsen og siger, at bogen er farveløs, — det har jeg ikke tænkt på, men jeg har ikke forstand på de dele.

Jeg kan jo ikke sætte mig til at skrive, at det er sådan en udmærket bog at få forstand af eller mere sig over. Ja, det er ikke af beskedenhed eller fordi jeg umuligt kan være en upartisk dommer. Det er ærlig talt fordi, jeg ikke ville kunne sige det ærligt, for jeg synes aldrig, at en ting, man har skrevet, bliver det, som man havde ventet; en artikel bliver ikke så klar og indlysende, en historie bliver ikke den lille legende lette ting eller den dybsindige udredning, som man troede, da den endnu huserede inde i hjernen og endnu ikke var kommet ned på papiret.

Men jeg kan fortælle om, hvad hensigten er med sådan en bog. Det er meningen med en bog som „Her kommer pigespejderne —“ at fortælle om en patrulje, der virkelig har været til, og som

har oplevet de este af de ting, hvorom der berettes, fortælle om, hvordan dens kammeratskab, den absolutte fornemmelse af fællesskab og samhørighed, gør hverdagen til en fest. For det gør kammeratskabet. Og historierne skal fortælle, at man skal give sig tid til at lege og tid til at drømme og tid til at lade fantasien spænde sin regnbuebro over arbejdet. Det er vigtigt sådan.

Bogen kunne udmærket godt handle om en patrulje af i dag. Den tid den skildrer er ikke noget forbigangent og antikt. Landet over leger patruljer sig frem til alvor på samme måde som Akelapatruljen den dag i dag. Når vi lægger historierne tilbage i tiden, giver vi bare os selv lov til nu og da at smile et lillebitte smil af os selv. Det er altid så godt at kunne det. Men man skal være så meget gammel og så meget dygtig en skribent for at kunne smile af øjeblikket, sådan som vi står midt i det. Og det er jeg ikke dygtig nok til — men forresten gammel nok.

Og så kunne jeg ikke tænke mig nogen, der kunne illustrere disse historier bedre end Trille, der er både bladtrolld og bladengel i hendes tuschpen.

Annesofie

Den berømte børnebibliotekar og ditrikschef m. m., Inger Ehlern Møller, kaldet Fib i fortrolig omgang, skriver iøvrigt i lejravisen om bogen:

Samtidig med, at Det Danske Pigespejderkorps ligger i lejr med 5000 spejdere på Rohden ved Vejle Fjord, har Gyldendal udsendt en fortsættelse af Akelapatruljens bedrifter. Friskt og fornuftigt som altid fortæller forfatteren om den lille patrulje, der har et enestående kammeratskab, der viser, hvad samarbejde og sammenhold formår. Den ihærdighed, hvormed de forsøger at leve op til spejderloven og være hjælpsomme på deres egen naive og godhjertede måde er ikke til at stå for. De, der er eller har været spejdere genkender sig selv i korporalen, Fniseras og Wikkelvejr, fryder sig over at være med til at sidde og se på en smuk solnedgang eller gøre regnvåde kammerater tørre. Små spejdere morer sig over patruljens oplevelser, og de store forstår, at bag ordene ligger der en alvor, der giver værdier, der er værd at leve videre på.

Også børn, der ikke er spejdere, vil more sig meget over bogen og få noget ud af at læse den.

Thora Lund viser sig også i denne bog som den charmerende og humorfyldte kunstner, hvis tegninger træffer personerne på en prik. Ikke blot gamle spejdere, men alle glæder og morer sig over hendes tegninger, der supplerer bogens indhold på en storartet måde og understreger dens satiriske lune.

—b.

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

G. REJSEBREV

*På højde med Car Nicobar i det indiske Ocean.
Fra fabrikslavede elefanter til håndlavede
djævlemasker*

En stor passagerdampers rungende dampøjte fik mig til at fare op af kojen med et spjæt. Natligt fiskeri bevirkede, at jeg den morgen var mere end normalt søvnig, men indsejlingen til Colombo, porten til Østens fagre riger og hovedstaden på paradisoen Ceylon, den måtte jeg op og se. Det er en vældig havn. Fragtdampere og gigantiske passagerbåde kommer og går dag og nat, altid travlhed og en stadig trafik af motorbåde og de indfødtes sampaner ind til den to-etages anløbsbro — og ud igen, ind og ud, ud og ind...

Der kommer mellem år og dag mange turister og søfolk til Colombo, og befolkningen har indrettet sig derefter. Hvad der her sælges af turistting er fantastisk — lædervarer, silketøjer, smykkeskrin, postkort og først og sidst elefanter, elefanter af ibenholt, palmetræ, rosentræ, meget små elefanter, mellemstore og nogle næsten i legemsstørrelse, elefanter med sænket snabel, med løftet snabel, som bogstøtter eller bordben eller skamlar eller bestanddele af gyselige opsatser til frugt, eller hvad ved jeg. Det er fortrinsvis inderne, der søger at prakke folk disse ting på, og hvis påtrængenhed er et mål for handelsøve, så er disse mørkhudede herrer fortrinlige sælgere. Man kan imidlertid også få virkeligt smukke ting, når man ved, hvor de skal søges, og for den, der har tegnebogen i orden, er Colombo stedet, hvor man forsyner sig med ædelstene, for Ceylon har verdens største produktion af rubiner, safirer o. lign. skønne ting. Der sælges også nydelige — og rørende billige modeller af oksekærrerne, der er så karakteristisk en bestanddel af Colombos gadeliv, og af de elegante udriggerbåde, der som vikingesnekker rider ind over brændingen, mens monsunen fylder de rustroede sejl. Mit bedste køb var en vidunderlig djævlemaske, som jeg fandt i en lille biks med alskens ragelse, en frygtindgydende gentleman i gult, grønt, rødt og sort, med spillende cobraslanger på hovedet og en 20 cm bred mund med lange hugtænder.

En drivvåd jagttur

En af dagene var vi zoologer på en jagttur nordpå langs øens vestkyst. Vi kørte gennem milevide strækninger

med kokospalmer, hvorimellem de indfødtes dekorative palmehytter tittede frem. Vort mål var en kokosplantage, der lå ud til et sumpet terræn, hvor de nu afhøstede rismarker lå flade og udtørrede under den brændende sol. Men det skulle blive anderledes. I løbet af utrolig kort tid trak enorme, kulsorte skybanker op, og med et sus brød uvejret løs. Det blev et dommedagsregnskyl, der forvandlede grøfter og veje til rivende floder, gjorde de lave rismarker til stormpiskede have og jog alt levende i ly. Lynene kom slag i slag og gjorde deres bedste til at sprede det dystre halvmørke, som understregede uvejrets væld. At vort udbytte af jagten under de omstændigheder blev magert, kan næppe lastes os.

Da vi om aftenen kørte hjemad, var regnen hørt op, luften var frisk og klar, sine steder tung af blomsterduft, og alle folk var på benene og festklædte; det var nemlig nytår, singalesisk nytår (hovedparten af Ceylons befolkning hedder singalesere, udtales singalesere). Der blev tændt et lys i alle de små kurve, der var flettet af friske kokosblade og anbragt på tre pinde foran hvert hus med åbningen ind imod dette. Hvert år ved nytårstid bliver disse kurve opstillet for at indbyde husguden til også i det kommende år at forblive dér på stedet og beskytte huset og dets beboere mod, hvad ondt der måtte true dem.

Og vi sluttede dagen med et nytårsmåltid i en sinhalesisk zoologiprofessors hjem. Mange dage derefter havde vi glæde af den eminent stærke karry, der sammen med risen var grundsubstansen i det fremmedartede måltid. Litervis af postevand drak vi til maden for at slukke den af karry'en fremkaldte, indvendige halsbrand — samt mere beskedne kvanta af den stærke og farlige palmevin, der har så meget på sin samvittighed.

Følg med til kongebyen Kandy!

Nå, lad mig ikke fortabe mig i det kulinariske. Næh, følg mig hellere på vores udflugt til Kandy, den gamle kongeby midt inde på øen. — Ceylons historie går tusinder af år tilbage, og deres nationale skrift — en parallel til „Saxo“'s Danmarks riges kronike — såvel som flere pragtfulde ruinbyer, gemt og glemt i junglen, fortæller om en højstående og egenartet kultur. Det sidste sinhalesiske kongedømme havde sit hjemsted i Kandy, hvorfra der eggnem det 16., 17. og 18. århundrede førtes heftige kampe med portugiserne, senere med hollænderne og senest med englænderne, der i 1815 erobrede Kandy og

dermed gjorde ende på det da temmelig fordærvede kongedømme. I 150 år var Ceylon en engelsk koloni, men som det første af de asiatiske lande genvandt søen efter krigen sin frihed, og i februar 1948 overrakte hertugen af Gloucester på den engelske konges vegne frihedsbrevet til Ceylons førsteminister i den gamle kongesal i Kandy. I dag er den unge stat et dominion inden for det britiske stats-samfund, med de samme rettigheder og forpligtelser som dets øvrige medlemmer, Storbritannien, Australien, New Zealand, Indien o. s. v.

Vi blev inviteret til Kandy af en dansk landbrugskyndig, der fornylig var blevet ansat for at ophjælpe Ceylons kvægavl, der i sandhed også kunne have kyndig vejledning behov. Hans værste job, sagde han, bliver at få sin-haleserne til at lære at betragte mælk som et af menneskets vigtigste, ja, vel det vigtigste næringsmiddel. End ikke børnene får det — en utænkelig tanke i et mælkeland som Danmark.

Det første stykke af vejen til Kandy prægedes af rismarkerne med de dekorative vandbøfler for træplovene, af kokosplantagerne, der er baggrunden for en af Ceylons vigtigste eksportartikler, copraen — og nu og da af majestætiske arbejdslefanter, der uden (eller dog næsten uden) opsigt kom duvende afsted i vejkanterne. Så gik det op i de skovklædte bjerge, hvorfra man så dybt, dybt ned på terrasseformede rismarker, gravet ind i bjergskråningerne af generationer af nøjsomme risbønder for at udnytte de brusende bække oppefra. De første teplantager dukkede op, og så var vi pludselig i Kandy, den stille by, der lever på minder.

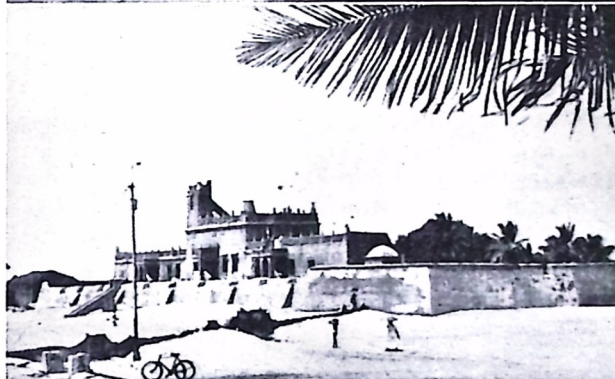
Templet, hvortil alverdens buddhister valfarter —

Byen ligger meget smukt midt imellem jungleklædte bjerge, omkring en sø, der er udgravet som et vandreservoir af en af Kandy-kongerne. Tæt ved søen ligger det over hele den buddhistiske verden berømte „Temple of the Tooth“ eller tandtempel. Her opbevares et ubetaleligt relikvie, en af Buddhas tænder, og selv om kyniske historikere kan fortælle, at den oprindelige relikvie blev brændt af portugiserne, og selv om den nuværende er adskillige cm lang, tvivler ingen buddhist om dens ægthed.

Ved en særlig begunstigelse fik vi om aftenen tilladelse til at se det allerhelligste, hvor den opbevarede. På strømpesødder træder vi indenfor i templet, hvor allerede en stor mængde pilgrimme og Kandy-borgere har samlet sig i den kærteoplyste indre gård for at bringe deres tempelefre, lys og stærkt duftende blomster, der er smukt arrangeret på små bakker. De andagtssøgendes mumlende bønner, tempelklokkerne og den inciterende musik af

Billederne forestiller:

1. Mødesalen i spejderhovedkvarteret i Colombo.
2. Fæstningen i Dansborg i det fjerne Trankebar.
3. „Galathea“s besætning i den danske kirke i Serampore, Indien.
4. Fra den paradisiske have i Peradeniya.

trommer og fløjter, luften, der er tung af blomsterduft og røgelse, og de flakkende lys, der kastes tilbage fra søjlernes rige guldornamenter, formår også at sætte os europæere i en ejendommelig stemning af betagelse, som enhver, der selv er son af en kulturstat af en vis alder, må føle ved at stå ansigt til ansigt med skikke og udtryksformer, der gennem århundreder har gentaget sig på samme sted og har overlevet mere end eet ragnarok. — Ad en snæver trappe i en bygning midt i tempelgården føres vi op til et forværelse, hvis vægge er holdt i guld, rødt og sort, efter en kort ventetid fører en af de mange præster i deres gule kofter os gennem en solv- og elfenbensindlagt dobbeltdør og ind i det snævre rum, hvor Buddhas tand hviler inden i det inderste af syv klokkeformede skrin, beklædt med ædelsten. Udenom det yderste skrin findes en 1 m høj ædelstensindlagt solvpagode, som er gemt bag solide jerntræmmen. På gulvet foran os ligger en munk fra det fjerne Thibet, hensunket i bøn — mon ikke han beder for sit fjerne fædreland, „Verdens Tag“, som fornylig har ophørt at være en fri stat?

I templets ottekantede tårnbygning opbevares i pragtfulde skrin og skabe et enestående sinhalesisk bibliotek af bøger om Ceylons historie og Buddhas liv, nedskrevet på palmeblade for århundreder siden.

En paradisiske have —

Den nat fros vi bitterligt i vore senge på rasthuset, for på grund af højden over havet var temperaturen helt nede på omkring 25—26°, altså som en meget varm sommerdag derhjemme — men alligevel! Det var forresten mærkeligt for første gang i over et halvt år at sove i en rigtig seng igen.

Vi tilbragte en stor del af den følgende dag i en anden af Kandys trestjernede seværdigheder, den botaniske have i Peradeniya, der kappes med den javanesiske ved Djakarta (Batavia) om at være tropernes berømteste. Den ligger på en stor, afrundet halvø, dannet af Ceylons længste flod, den vandrige Mahaweli-ganga, hvis bred er bevokset med bambus-„træer“ (bambus er som bekendt en græsart!) med en højde på 15 m og en tykkelse af „strået“ på 15—20 cm. Havens højde over havet er 500 m, så her findes en utrolig righoldig samling af tropiske vækster fra både lavland og bjerge. Her er himmelstræbende palmealléer, skønne orkidéer, alverdens krydderplanter, gigantiske silkebomulds- og teaktræer samt det ældste eksemplar uden for Seychellerne af vor gamle bekendt, havkokosnødden fra Praslin, som jeg omtalte sidste gang. Tæt ved haven så vi det store, nye universitet under opførelse i et smukt, kuperet landskab — det skal til sin tid rumme 8000 studerende. Tro mig, der sker noget på det rige Ceylon i disse år.

Lidt om Ceylons spejdere — med løfte om mere!

Inde i Colombo fandt jeg frem til spejderhovedkvar-

teret, der lå ud til en bred kanal, gravet i gamle dage af hollandske kolonister. Det smukke hus rummer en stor mødesal, der er forsynet med en lille scene, i hvis baggrund der findes et flot vægmaleri af spejdere, der yder førstehjælp til en forulykket; det er malet af en lokal kunstner. Desuden er der kontorer, depot o. s. v., og jeg traf en korpssekretær, der fortalte mig en hel del om Ceylons 8000 drengespejdere og 3500 pigespejdere. Det vil fore for vidt at komme ind på dette i et rejsebrev, men på redaktorens opfordring skal jeg i et af de kommende numre fortælle jer derom. Efter at vi havde sludret om de jamboréer, vi begge havde deltaget i, tog jeg afsted, og sekretæren lovede at overbringe min hilsen til Colombo-spejderne, som jeg desværre under vort korte ophold på Ceylon ikke fik tid til at komme direkte i kontakt med.

Trankebar — en glans af fordums herlighed ...

De sidste dage havde vi forrygende travlt med at færdigpakke de 45 (femogfyrre) trækasser (på 75 × 50 × 35 cm), der var klar til hjemsendelse med Ø. K. De rummede hver især en masse glas med konserverede dyr — resultatet af de foregående måneders intense arbejde. Desuden medfulgte de to kæmpeskildpadder, vi havde fået på Seychellerne; de var noget utilfredse med at blive hejst ned i lægterne, men der var lykkeligt ingen, der befandt sig under dem just i det øjeblik!!

Og så forlod vi da det dejlige Ceylon med to nye, og denne gang tobenede gæster ombord: en amerikansk, kvindelig professor, der er specialist i blæksprutter, og en indisk fiskeribiolog. — Et par dage senere fik vi Forindien i sigte, og derinde på den flade, palmeclædte strand knejsede fæstningen Dansborg over byen Trankebars lave huse, indtil for 100 år siden midtpunktet i en til tider blomstrende dansk handelsvirksomhed på Indien, Bagindien, Java, Celebes og Kina.

Det hele begyndte i 1620, hvor admiral Ove Gjedde efter et dramatisk og mislykket kolonisationsforsøg på Ceylon kom hertil og sammen med en dygtig hollandsk handelsmand grundede en dansk koloni, der hurtigt blomstrede op. I mere end 200 år var Trankebar og det omgivende land dansk, men efter Napoleonskrigene gik det ned ad bakke. Det blev derfor til sidst besluttet at sælge Trankebar til England, og i Oktober 1845 ankrede den gamle Galathea — korvetten, der i 1845—47 gik rundt om jorden på en på samme tid videnskabelig og handelsmæssig ekspedition — op på Trankebars rhed for at foretage den officielle overdragelse til englænderne.

Det er med en sær følelse, man besøger dette, i vore dage så afsides beliggende sted, der er sunket ned til at blive en fattig fiskerby, hvor talrige forfaldne huse eller fuldstændige ruiner taler om fordums rigdom og pragt. Blandt befolkningen findes ingen mindelser fra den danske tid, selv om de få der kunne tale engelsk, nok havde — eller foregav at have — et vist kendskab til byens danske

fortid. Men desto stærkere talte bygningerne til én. Først Dansborg, den stærke fæstning, der stammer helt fra 1620 og ikke som Christiansborg på Guldkysten har været bygget om adskillige gange. Den er stadig velholdt og er med sine bastioner, sale og hvælvede kældre, sin store gårdsplads og de nu gabende tomme forrådskamre og magasiner et værdigt minde om dansk foretagsomhed i troperne. Så er der byporten i den anden ende af byen med Chr. VII's navnetræk, bymuren med de talrige bastioner samt de tre temmelig forfaldne kirkegårde med deres forvitrede inskriptioner på dansk for guvernører, læger, præster, officerer og handelsmænd, døde og begravede herude i det fjerne Indiens røde jord. Og til sidst men ikke mindst de to kirker, der stadig er i brug. Den smukke og velholdte, rød- og hvidkalkede Jerusalemskirke med Fr. IV's kronede navnetræk og årstallet 1718, den ældste protestantiske missionskirke i Asien, opført af missionæren Ziegenbalg. I dag er kirken hovedsædet for Leipziger-missionen, men

den tilhører stadig den danske stat. Og endelig Zionskirken, den gamle danske garnisonskirke, hvor vi overrakte en smuk navneplade med skibets navn og en inskription til minde om de to Galathea-besøg med 100 års mellemrum. Vi fik lov til at kigge i de gamle kirkebøger, der indeholdt navne på døbte, konfirmerede, ægteviede og døde samt søndag for søndag navnene på dem, der gik til alters efter gudstjenesten.

Kun en enkelt dag kunne vi ofre på besøget i Trankebar; mens vi var i land, havde den halve by været ude på Galathea og gjort store øjne, men det var jo heller ikke hver dag, de fik besøg af deres forfædres landsmænd, der ovenikøbet var ude på noget så ufatteligt som en dybhavsekspedition.

Bøgerne
er
illustreret
af
Thora
Lund

Vera Vips kravlede rundt på gulvet med en botanisk lup, og jeg undersøgte nøje alle vinduer... „Jeg ved ikke, om du lagde mærke til den nye stuepige,“ sagde Vera Vips, „hun huede mig ikke.“ Det er optakten til en af historierne i ANNESOFIE HERMANN'S nye bog

„Her kommer Pigespejderne”

hvor Akelapatruljen er på sporet efter borgmesterindens forsvundne broche, og man hører om mange andre spændende oplevelser, patruljen kommer ud for. Den koster kr. 3,75.

Også i „Glade Spejderdage” fortælles om Vera Vips, korporalen og de andre i Akelapatruljen.

Kartonneret kr. 3,75.

GYLDENDAL

Oktober måned 1951

Hvordan skal vi se ud i vores uniform i de kolde måneder ?

TIL UDENDØRS BRUG

På hovedet: uden hue, str. 3—8	kr. 7,50
Overtøj: monty-jakke, str. 34	kr. 41,00
— 36	— 42,50
— 38	— 44,00
— 40	— 46,50
— 42	— 47,00
— 44	— 48,50
— 56	— 50,00

Svarende til jakkerne fås nederdele:

str. 38	kr. 38,00
— 40	— 39,50
— 42	— 41,00
— 44	— 42,50
— 46	— 44,00

Til de rigtig kolde dage har vi skibeklæder i den klædelige facon med kegleformede ben,

str. 10 år	kr. 46,85
— 12 år	— 47,85
— 14 år	— 48,85
— 40	— 49,85
— 42	— 50,85
— 44	— 51,85

På hænderne:

Blå, strikkede handske, str. 6—9	kr. 8,15
Blå, strikkede luffer, str. 6—9	kr. 4,50 — 5,40

Til regnvejr:

Stærke sort oliefrakker med to lommer og spændetamp, str. 38	kr. 30,65
— 40	— 32,85
— 42	— 35,85
— 44	— 38,75
— 46	— 40,75

Det er praktisk at have mørkeblå benklæder på, vi har gode, stærke, bomuld i str. 5 ...kr. 4,55, str. 6 ...kr. 4,95, str. 7 ...kr. 5,35 og i tråd og silke str. 40 ...kr. 6,35, str. 42 ...kr. 6,65 Blå trøjer med krave og lynlås, str. 34—48 kr. 26,75—43,00 Brune sportsstrømper, bomuld, str. 6—10 ...kr. 3,65—4,65

Brune sportsstrømper, uld med nylonforstrækning, str. 6—10kr. 7,75—9,95
Stoppegarn, bomuldkr. 0,17 pr. vindsel, uldkr. 0,25

ER DU SENIORSPEJDER?

Vi har nu en fin kvalitet i grå bluser, str. 38—46, med lange ærmerkr. 27,50
med korte ærmerkr. 22,50
Den reglementerede grå jumper med lange ærmer, str. 40—46kr. 33,00
Fiks, grå cardigan, meget anvendelig under montyjakken, str. 40—46kr. 42,00
Du kan selv strikke den grå eller marine trøje, vi har garn i to kvaliteter.

NYHED TIL FØRERE OG SENIORSPEJDERE!

Uldne slips i god, krølfri kvalitetkr. 8,50

Nyhed til patruljerne

Vi har igen fået:
Signalflag pr. sæt (4 stk.) kr. 10,00
Fløjterkr. 1,75
— lille, engelsk modelkr. 2,45

De nye uniformer!

Vi kan glæde jer med, at disse nu er krympfri og vaskeægte, samt billigere end de sidste, str. 0—3akr. 30,50—39,50

Godt fodtøj er en betingelse for en godt travetur. Depotet fører kun de kendte ALSBØE og WEDELA vandresko og skistøvler.

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“ OG „FØRERBLADET“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 19. oktober

45286